

lig i den tredie sidste Linie. Hvis Udkaftet bliver antaget, skal Udvalget naturligvis rette dette til den 3die Læsning. Hvad selve Indholdet af § 7 angaaer, saa er det jo aabenbart, at Spørgsmaalet om Krav paa Erstatning i Genhold til denne Lov efter Udkaftet i Tvivlstilfælde maatte afgjøres ved Domstolene. Der er nemlig kun givet Finantsministeriet Bemyndigelse til at indhente de fornødne Oplysninger og give Forfrister for, hvorledes Bederlaget skal overgives til de Bedkommende, men Spørgsmaalene om, hvem der er berettiget til Bederlag, og hvor stort dette skal være, maae i ethvert Tvivlstilfælde komme under Rettens Afgjørelse. Endeel af Udvalgets Medlemmer have nu troet, at dette ved et Spørgsmaal af denne Natur var mindre hensigtsmæssigt. Vi antage nemlig, at den ærede Finantsminister i den Henseende vilde ansee sig pligtig til at gaae noget vaerlig tilværks, at han, hvor det forekom ham, at der var nogen Tvivlsgrund tilstede, altid først vilde lade Spørgsmaalet afgjøre ad Rettens Vej, for at Ingen skulde sige, at han uberrettiget havde brugt Statens Penge. Men her er et Tilfælde tilstede, hvor netop et billigt Skjøn, et paa de factiske Forhold støttet Skjøn, vil være den rette Afgjorelsesmaade. Vi have ogsaa troet, at Rigsdagen vel kunde ønske at tage Deel i den Afgjorelse, som vil finde Sted i denne Sag, og det have vi, som man vil see af Forslaget, troet bedst kunde ordnes, naar det skeete igjennem en Commission, som blev nedsat ved folkelig Medvirkning, og saaledes, at hvert af Rigsdagens Thing udnævnte to Medlemmer og Regjeringen to. Vi have ikke troet det fornødent, i Loven selv at give nærmere Forfrister for denne Commissions Fremgangsmaade, da det ikke synes at kunne være vanskeligt for den at bedømme, hvorledes den har at gaae tilværks. Dette skal jeg kun bemærke om det Forslag, hvori jeg selv har taget Deel. Et andet Forslag er stillet, som vilde mere umiddelbart inddrage den endelige Afgjorelse under den lovgivende Magt. Det forekommer mig, at det vilde være noget vanskeligt, hvis

Rigsdagen skulde indlade sig paa en egentlig Revision af Enkeltbederne her, ja endog paa en Talrevision, og det er nærmest af den Grund, at jeg ikke har kunnet tiltræde det, og tillige fordi jeg, som sagt, troer, at den Indskydelse paa Spørgsmaalet, Rigsdagen kan ønske at have, vil være naaet ved det Forslag, hvori jeg har taget Deel.

Tsberning: Naar den ærede Ordfører ikke har Andet at indvende derimod, end at Rigsdagen skulde kunne komme til at foretage en Revision af Enkeltbeder, eller endog en Talrevision, saa troer jeg, at han ikke behøver at lade sig strække tilbage, thi Rigsdagen vil komme til at foretage en Statsregnskabsrevision, som bliver meget betydeligere, og kan den overkomme den, saa kan den vistnok ogsaa overkomme denne Revision, og, hvad Talrevisionen angaaer, saa vil den jo have sine lønede Revisorer, saa den Vanskelighed, troer jeg, er ikke tilstede. Derimod troer jeg, at der er en betydelig Vanskelighed tilstede ved det af endeel af Udvalgets Medlemmer gjorte Forslag, nemlig det følgende, som begynder saaledes: „Det overdrages til en Commission af 6 Medlemmer o. s. v.“ Denne Forretning forekommier mig at være i høieste Grad administrativ paa det Stadium, som det her gjælder. Man kan forlange en saadan Sag commissionalter afgjort, fordi man vil have flere Personers Vidnesbyrd om, hvorledes det er gaet til, fordi man vil have 6 eller hvormange Dine det nu er til at see, hellere end to, men at Rigsdagen skulde anvende sin Ret til at nedsætte Commissioner til dette Arbejde, det forekommer mig vilde være et Misbrug. Derfor, hvad mig angaaer, skal jeg være meest tilbøielig til at stemme for det første, og derimod afgjort imod det andet Forslag.

Rettelser.

Nr. 226 Sp. 3607 R. 20 f. o: „vrigtigt“ læs: „rigtigt.“